

Formanden: Da Justitsministeren paa Grund af nødvendig Nærværelse i Landstinget ikke kan være til Stede her i Tinget i Øjeblikket, skal jeg give Ordet til Partiernes Ordførere.

Hans Rasmussen: Forslagsstilleren var forleden Dag, da han fremsatte nærværende Forslag, saa elskværdig at sige til Tingets Medlemmer, at han havde begrænset Forslaget til saadanne faa Bestemmelser, som alle hæderlige Mennesker maatte kunne slutte sig til. Min Gruppes Medlemmer vil gerne regnes for at høre til de nogenlunde hæderlige Menneskers Kreds, og jeg er da for mit Vedkommende ogsaa igennem denne Udtalelse og min Opfattelse af dette Spørgsmaal inviteret til at være med til at vedtage det lille Lovforslag, der her er Tale om. Imidlertid forekommer det mig — lad mig sige dette med det samme —, at den Tale, der nu for et Øjeblik siden blev holdt af Forslagsstilleren, ikke i saa høj Grad gik ud paa at motivere Nødvendigheden af nu at gennemføre en enkelt isoleret Ændring i Presselovgivningen, men mere var et Indlæg til Anbefaling af en Undersøgelse af Presse-moralen her i Danmark. Nu kan det jo være saare interessant at stille Forslag om noget, der skal danne Udgangspunktet for en Undersøgelse af moralske Anliggender, og der var maaske adskillige i dette Land, der kunde finde Anledning til paa et eller andet Omraade at ønske en Undersøgelse af moralske Forhold eller Tilstande. Jeg vil imidlertid ikke opholde mig ved den Motivering, som jeg skønner var det bærende i det ærede Medlems Tale her i Dag, men blot tillade mig at sige nogle Ord om det Forslag, der foreligger til Behandling.

For det første vil jeg da gerne gøre den Bemærkning, at jeg i den Tale, der blev holdt ved Forslagets Forelæggelse, saavel som i de korte Bemærkninger, Forslagsstilleren for et Øjeblik siden fremkom med, forgæves søger noget, der kan danne en rimelig Motivering for at gaa til en stykkevis Lovgivning med Hensyn til en Reform af vore Lovbestemmelser angaaende Brug af Pressen. Jeg skønner ikke, at man med nogen Ret kan sige, at vi her er inde paa et Felt, hvor en Nødstilstand gør sig gældende i en saadan Udstrækning, at der er rimelig Anledning til at plukke et enkelt Spørgsmaal ud af hele den Række, der kan være Tale om at drage ind under en Overvejelse, hvis vi skal revidere vor Presselovgivning. Thi det enkelte Tilfælde, som Forslagsstilleren for sit personlige

Vedkommende har været ude for, er dog formentlig alt for tyndt, hvis der skal være Tale om at finde en virkelig Begrundelse for det Forslag, der her er fremsat. Jeg synes ikke, der er nogen Rimelighed i at gaa til Gennemførelse af en saadan enkelt Bestemmelse som den, der her er Tale om. I og for sig vilde jeg ikke afvise Tanken om en Revision af vor Presselovgivning; thi for det første er vor Presselov en ret gammel Historie, helt fra 3. Januar 1851, og Alderen kunde meget vel motivere, at denne Lovgivning blev underkastet et Gennemsyn, og dernæst har Forholdene paa mange Omraader ændret sig i ganske betydelig Grad, siden man gennemførte denne Lovgivning. Men ser jeg paa det foreliggende Forslag, maa jeg sige om det, at det rejser en hel Række Spørgsmaal trods den Kortfattedhed, der kendetegner det. Det synes mig at være meget lidt gennemtænkt, det forekommer mig at være et ufærdigt Forslag, og at det i Virkeligheden, saaledes som det her foreligger, maa siges at være ret uegnet til at danne Grundlag for en nærmere Forhandling om hele det Problem, der her er rejst.

Der tales i Lovforslagets § 1 om Angreb paa Person, altsaa personlige Angreb. Men vi mangler en Motivering, vi mangler en Forklaring fra Forslagsstilleren Side af det Problem: Hvad er et personligt Angreb? Der er ikke knyttet Bemærkninger til Forslaget til Oplysning i saa Henseende, og Forslagsstilleren Taler, dels forleden, dels nu i Dag, giver ikke noget Bidrag til nærmere Opklaring af, hvorledes Forslagsstilleren selv opfatter denne Side af Sagen, nemlig: Hvad er et personligt Angreb? Forslagsstilleren talte for et Øjeblik siden om personlige Angreb og Privatlivets Fred, men hvorledes lader det sig gøre at adskille de to Ting? Hvorledes vil man bære sig ad med at sætte en Grænse her, en Grænse, der kan vinde Anerkendelse hos det store Publikum eller hos de Mennesker, der maatte faa den Opgave at træffe Bestemmelse om, hvorvidt der foreligger Lovovertrædelse? Jeg tror, man er inde paa et Emne, der er saare vanskeligt, og vi maa i hvert Fald udbede os et Bidrag til nærmere Belysning af det Emne, der her røres ved. Jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at det, Befolkningen forstaar ved „personlige Angreb“, er undergaaet meget store Forandringer fra 1851 til vore Dage, Jeg er temmelig sikker paa, at Forholdet, den Gang Arbejderbevægelsen rejstes og Arbejderpressen opstod, var det, at f. Eks. en Meddelelse om Strejke eller Blokade o. s. v. var noget,